

DANS
van de
BERGEN

Van Julie Cantrell verscheen eerder bij Uitgeverij
Mozaïek:

Het lied van de bomen

JULIE CANTRELL

DANS
van de
BERGEN

Vertaling: Roeleke Meijer-Muilwijk

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Ontwerp omslag Faceout Studios, Jeff Miller / Gerard de Groot
Layout/dtp binnenwerk Gerard de Groot
Vertaling Roeleke Meijer-Muilwijk

ISBN 978 90 239 9457 2 (boek)
ISBN 978 90 239 9646 0 (e-book)
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij David C Cook, Colorado Springs, USA, onder de titel *When Mountains move*

Engelstalige uitgave © 2013 Julie Cantrell
Nederlandse uitgave © 2014 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Voor hen die het meest voor me betekenen,
in de hoop dat ik mijn leven zo leef
dat jullie al weten wie ik daarmee bedoel.
En voor Heather en Jeff,
die me geleerd hebben dat er geen einde bestaat,
alleen een nieuw begin.

vrijdag 7 mei 1943

Galmende kerkklokken luiden het uur in. Mijn lijf beeft onder de machtige galm, en weer onder de macht van de man, ongewild. Hij duwt me tegen de planken, plant zijn elleboog op mijn keel. Ik vecht, schop, klauw naar hem. Gillend en krijsend.

Iemand roept mijn naam. 'Millie?'

Ik stoot mijn vuisten de nacht in en haal met witte, opengesperde ogen uit naar de stem.

'Millie! Hou op! Ik ben het.' Bobbel slaat zijn armen om me heen; ik schrik terug en duw hem van me af. Hij laat me los en vraagt: 'Gaat het?'

Ik zeg niks. Nee, ik staar omhoog naar de donkere zoldering en trek mezelf omhoog uit de diepe put van de droom.

Bobbel schuift weer naar me toe en raakt mijn hand aan. 'Hé, cowboy, slaap je altijd met je laarzen aan?' Hij glimlacht in een poging het donker te verlichten. Hij weet niet dat ik al zes weken m'n kleren niet uitdoe, ook 's nachts niet. Altijd klaar om te vluchten of te vechten. Ik probeer gelijkmatig te ademen, mijn hartslag te vertragen. *Het was maar een droom, Millie. Rustig nou.*

'Dat onweer werkt op m'n zenuwen,' zeg ik met een schuldbevuste glimlach. Ik vertel Bobbel niet dat ik altijd op mijn hoede ben als ik alleen ben. Bij elk vreemd ge-

luid, elke vreemde schaduw en zelfs bij elke windvlaag kijk ik achterom of er gevaar dreigt. Zo ben ik niet altijd geweest, en ik hoop dat ik me op een dag weer veilig kan voelen. Spoedig. Nu sta ik op van het veldbed in de hoek van de werpruimte en loop over de aangestampte rode aarde door de stallen van de rodeo van Cauly Tucker. Nog steeds probeer ik bij te komen van die kwellende nachtmerrie.

‘Heb ik gegild?’ vraag ik Bobbel. In de droom ben ik altijd aan één stuk door aan het vechten en aan het gillen. Had ik dat maar gedaan toen het echt gebeurde. Maar nee, na mijn zielige smeekbeden en die ene, rauwe schreeuw die door niemand werd gehoord, ben ik verstomd. Bevroren en verdoofd bleef ik achter. Tot zwijgen gebracht op de vloer van de torenkamer.

‘Nee hoor.’ Bobbels voetstappen komen achter de mijne aan. ‘Geen kik. Je vloog me zomaar ineens aan, zo vals als een veelvraat.’ Hij glimlacht. Het is al maanden geleden, maar nog steeds gil ik alleen in mijn dromen. In het echt geef ik dus geen kik.

Bobbel probeert me weer op te monteren. ‘Ik wou je niet bang maken.’ Hij slaat zijn armen om mijn middel, draait me om en geeft me een stevige kus vol liefde en verlangen. Hij wil me geruststellen. Ik doe m’n best om dat toe te laten, maar als hij me tegen de ruwe houten latten van de schuur duwt, raakt mijn schouder de muur een beetje te snel. Een beetje te hard. Ik huiver. De paniek vliegt me naar de keel. Mijn lijf wordt meegezogen in eb en vloed, van verlangen naar walging en terug. *Hij kan er niks aan doen, Millie. Je kunt het best.*

De vraag is niet of ik van Bobbel hou. Ik hou van hem. Maar er is te veel dat hij niet over me weet. Ik wil hem de waarheid vertellen, hier en nu, voordat we elkaar trouw

beloven. Misschien kan hij dan begrijpen waarom ik zo bang was toen hij midden in de nacht binnenkwam.

‘Het is na middernacht,’ zeg ik, terwijl ik moeizaam naar een begin zoek. ‘Wat doe je hier?’ Ik pak een handdoek om hem af te drogen. Hij heeft een heel eind door de regen gelopen, vanaf de achterste barak. Daar slaapt hij bij de rodeoknechten, een wisselende groep cowboys die hier komen als ze geen werk op een ranch hebben.

‘Ik miste je, dat is alles.’ Hij trekt me weer naar zich toe en laat zijn handen van mijn schouders naar mijn middel glijden, en dan nog lager. Ik ben zeventien, dus dit zou ik fijn moeten vinden. En nog niet zo lang geleden wilde ik dit ook. Maar nu is alles anders. Nu ben ik bang voor wat een man, zelfs een goede, lieve man als Bobbel, kan doen.

Voorzichtig maak ik me los, in de hoop dat Bobbel weet dat ik niet wil dat hij weggaat. Ik wil alleen dat hij rustiger aan doet. Me nog wat meer tijd geeft. *Ik ben er nog niet klaar voor.* ‘Je mag me niet zien voor de bruiloft. Dat brengt ongeluk.’ Ik glimlach naar hem.

‘Onzin.’ Bobbel vangt mijn oor tussen zijn lippen en fluistert: ‘Ligt dat veldbed lekker?’

‘Nou en of.’ Ik laat mijn vingers langs zijn doorweekte kraag glijden, onder zijn stoppelige kin. ‘Ik weet niet of ik dat veldbed wel kan missen.’ Ik probeer net zo speels te doen als hij. ‘Denk je dat we ruimte hebben om het mee te nemen?’

‘Echt niet. Nee, volgens mij moeten we eens en voor altijd afscheid nemen van dat veldbed. Laten we dat nu maar meteen doen.’

Een knetterende donderslag; de gevlekte merrie in de hoek reageert luidkeels. Twee andere merries hinniken terug, en opeens is de hele stal een symfonie van paar-

dengesprekken. Ik tik Bobbel op zijn borst en zeg zachtjes, maar resoluut: 'Volgens mij kunnen we wel wachten, meneer Anderson.'

'Echt niet.' Hij veegt mijn donkere krullen achter mijn oor en kust mijn hals en daarna mijn sleutelbeen. Zes weken geleden zou zo'n kus als deze me in vuur en vlam gezet hebben. Maar dat was toen. Voordat Bill Miller ervoor zorgde dat mijn lijf op elke aanraking reageert met paniek. Bobbel probeert in het donker mijn bloes uit te trekken, maar de kleine knoopjes blijken lastig te zijn voor zijn sterke handen. 'Eigenlijk had ik gehoopt dat je al uitgekleed zou zijn.' Eén knoopje glijdt door het knoopsgat.

Ik trek me los en loop naar de hooiruimte; onderweg knip ik het licht aan, en daarop reageren de paarden nog luidruchtiger. Bobbel blijft staan en kijkt me na. Ik kijk om, net lang genoeg om zijn scheve grijns te zien, die grijns die me tot in het diepst van mijn hart vertedert en zorgt dat ik me vastklamp aan de mogelijkheid van een lang en gelukkig leven met hem.

De radio warmt op van zacht gezoem tot zwaar gebrom en ik draai aan de ontvangstknop. Tussen de krakende witte ruis sijpelen de laatste tonen van een onbekend liedje door de luidspreker. Daarna even stilte, totdat Harry en Trudy Babbitt het liedje inzetten waarmee Kay Kyser vorig jaar een hit scoorde. 'Who wouldn't love you? Who wouldn't care?'¹ Uit de losse pols gooi ik Bobbel een paar leren handschoenen toe. Hij vangt ze zonder te kijken, met één hand. 'Durf je soms niet meer?' Zijn stem klinkt bezorgd.

'Echt wel.' Ik probeer het vol overtuiging te zeggen, en intussen sleep ik hooi naar de rij paardenboxen. 'Maar we kunnen net zo goed alvast beginnen aan de ochtend-

karweitjes, vind ik. De paarden zijn nou toch al helemaal van slag.' Bobbel loopt achter me aan met een stel oude winterpenen en geeft elk paard één rimpelige wortel. 'En jij?' vraag ik. 'Wil jij soms terugkrabbelen?'

'Ben je gek, Millie? Zodra ik je zag, wilde ik met je trouwen.'

Buiten is de maan weggezonden achter opgezwollen wolken en de sterren worden door het onweer opgeslokt. Hier binnen draaien de schoepen van de ventilator rond en de lichtpeertjes zoemen als vreemde monden die hun boodschap uit de hemel roepen. 'Vertel het hem, Millie!' gillen ze. 'Vertel hem de waarheid!' Muggen zwermen om de lampen heen alsof ook zij een eind willen maken aan dat lawaai.

Ik pak een van de winterpenen die Bobbel nog in zijn hand heeft en loop ermee naar achteren om Firefly, mijn lievelingspaard, er nog een te geven. Ze eet de wortel in drie happen op terwijl ik haar zachte, roodbruine vacht streel. 'Ik zal je missen, meisje.' Met mijn vinger volg ik de rand van de witte bles op haar neus. 'Maar jij komt ook gauw bij ons in Colorado. Dat beloof ik.' Ze hinnikt. Ik hoop dat ze me begrijpt.

Bobbel laat zijn hand over mijn ruggengraat glijden en trekt me weer naar zich toe. Ik probeer de waarheid aan de oppervlakte te laten komen, maar hoe graag ik hem ook alles wil vertellen, de diepe, zwarte angst houdt mij in zijn greep.

Bobbel doet herhaalde pogingen om me op het veldbed te krijgen en ik blijf hem koppig weerstaan. Intussen vullen we voederbakken en wateremmers bij, borstelen de merries en mesten de boxen uit. Tegen de tijd dat we de laatste klus van onze lijst met dagelijkse bezigheden

afkruisen, houdt de regen op en sluipen de eerste zonnestralen binnen.

Net als we de laatste borstel schoonmaken, word ik overvallen door een golf van misselijkheid. Dat gebeurt de laatste dagen maar al te vaak. Ik vlieg de deur uit en Bobbel komt bezorgd achter me aan. 'Gaat het?' Hij komt dichterbij en praat zacht. Ik buk achter de pijnbomen en probeer te zorgen dat hij me niet ziet overgeven. Na alles wat er het afgelopen jaar gebeurd is, is het geen wonder dat mijn darmen van streek zijn. Maar het leven ziet er nu beter uit. Veel beter. Ik hoop dat ik me niet meer door zorgen zal laten overmannen. Dit moet de laatste keer geweest zijn.

'Ja hoor.' Ik veeg mijn mond af met de mouw van mijn bloes en voel me vernederd. 'Gewoon zenuwen, denk ik.'

'Zenuwen?' Bobbel lijkt geïrriteerd. 'Ik dacht dat je niet bang was.'

'Niet bang om te trouwen.' Dat is niet helemaal een leugen. 'Maar eerlijk gezegd heb ik een beetje de zenuwen voor de rest.'

'De rest? Hoezo?'

Mijn stem wordt stil. De oude Millie komt weer boven, dat is het. Laf. Zwak. Ik weet niet zeker of ik Bobbel wel verdien, zo zit het. En ik vraag me af of anderen er ook zo over denken.

'Je hele familie komt, dat bedoel ik. Iedereen die we kennen. En ik moet helemaal vooraan staan en...'

'En wat?' Bobbel klemt zijn kaken op elkaar. Zijn schouders verstrakken.

'En...' Ik kijk de andere kant op. 'Doen alsof ik goed genoeg voor je ben.' Ik stap om een modderpoel heen en ga terug naar de stal, in de hoop dat de lucht me niet weer te veel wordt.

Bobbel stampst dwars door de modderpoel heen. 'Goed genoeg? Voor mij? Millie, de jongens kunnen amper geloven dat je met me praat, laat staan met me trouwt. En ik zie het nog steeds gebeuren dat je er ineens vandoor gaat.' Dan zegt hij: 'Alsjeblieft, doe dat niet.' In Bobbels stem klinkt iets wat ik daar nog nooit gehoord heb. Twijfel.

Nu geef ik hem weer alle aandacht en hou mijn adem niet meer in. Bobbels blauwe ogen kijken recht in de mijne terwijl hij op mijn antwoord wacht. Dezelfde kleur die me de eerste keer aan hortensia's deed denken. 'Als jij er niet vandoor gaat, doe ik het ook niet,' zeg ik. En plotseling meen ik dat echt. Hoe onzeker ik me ook voel, beloofd is beloofd. En deze belofte wil ik houden. Ik kom dichterbij, laat mijn hoofd tegen zijn sterke borstkas rusten en sta mezelf toe zijn lange, magere lijf als veilige schuilplaats te zien. De radio staat nog altijd aan, en Bobbel laat ons meevoeren door de muziek. Frank Sinatra zingt zacht:

*A peaceful sky, there are such things
A rainbow high where heaven sings
So have a little faith and trust in what tomorrow brings²*

Twee

‘**W**at is het toch romantisch en hoopvol om midden in de oorlog een bruiloft te vieren,’ zegt Janine nog voordat ze de stal binnenkomt. Ik ken haar nu zes maanden, en al die tijd is ze al aan het praten. Als ze de hoek omslaat en ziet dat Bobbel bij me is, schiet haar stem twee octaven omhoog.

‘Wat doe jij hier in vredesnaam, Bobbel?’ Janine zwaait haar armen in het rond en begint hem weg te jagen. ‘Dat brengt ongeluk! Wegwezen!’ Ze geeft Bobbel een speelse duw, maar hij speelt het klaar om nog één kus op mijn wang te planten voordat hij de stal uit vlucht.

‘En laat ik je hier niet meer zien voor de ceremonie!’ gilt Janine hem na. Secretaresse Janine is een heethoofd. Haar piepstem doet al niet meer zo veel pijn als in het begin, maar bij sommige hoge tonen knijp ik nog steeds mijn oren dicht. ‘Hij kan gewoon niet wachten, hè?’ giechelt Janine, en haar hele lijf, amper anderhalve meter lang, ontploft zowat van plezier.

Ik mep naar Janine, lachend. Terwijl we naar de weide lopen, klinkt achter ons een fietsbel. ‘Zus! Zus!’ Zo noemt Camille me al maanden. Sinds de dag waarop Diana, haar moeder, zich over me ontfermde en me in huis nam. ‘Ik heb altijd al een zusje willen hebben,’ zei ze toen enthous-

siast, alsof Diana een zwerfhondje mee naar huis genomen had.

Camille laat haar fiets in het natte gras vallen en stuijtert naar ons toe. Janine schiet in de lach. 'Morgen, Camille,' zeg ik, en hou mijn hand boven mijn ogen om de zon tegen te houden.

'Voor de goede orde: ik luister niet meer naar de naam Camille. Noem me maar Ann.' Ze tilt haar katoenen jurk op en maakt een reverance. Camille gedraagt zich altijd jaren ouder dan ze is; ze is nog maar tien.

'Ann?' Janine geeft Camille de aandacht waarnaar ze snakt. 'O, alsjeblieft, vertel eens, waarom heet je nu Ann?'

'Naar Ann Sheridan, natuurlijk. Heb je haar niet gezien op de omslag van *Motion Picture Hollywood Magazine*? Mabel vindt dat ik precies op haar lijkt.' Camille steekt haar kin omhoog en naar rechts alsof ze poseert voor een foto, en dan draait ze rondjes om haar lichtroze jurk te laten uitwaaieren. Op dit moment verdwijnt al mijn angst. Zo wil ik me blijven voelen: vol hoop, in het geloof dat ik het verleden echt kan vergeten en dat alles goed komt.

Janine en ik leunen tegen een magnoliaboom en kijken naar Camille, die ronddraait tot ze duizelig wordt. 'Hoe komt Diana Miller in vredesnaam aan zo'n lief kind?' fluistert Janine glimlachend. Gelukkig hoort Camille het niet.

'Diana is niet zo erg als ze lijkt.' Ik haal mijn schouders op.

Janine rolt met haar ogen. 'Als jij het zegt, liefje.'

'Nou, ze heeft me wel in huis genomen toen niemand anders dat wilde.'

'Waarom ben je dan in vredesnaam naar de paardenstal verhuisd, Millie? Iedereen verklaarde je voor gek.'

Ik durf Janine niet te vertellen hoe het echt zat. Waarom